

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **A. D.,**
bytem K. V.
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 5. 2019, č. j. MV-52384-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 13. 2. 2019, č. j. OAM-73986/DP-2012, jímž byla podle § 44a odst. 3 ve

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. c) zákona č. 356/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem podnikání – účast v právnické osobě.

II.

Žaloba

2. Žalobce svou žalobu odůvodnil tím, že si není vědom, z jakého důvodu je zařazen do evidence nežádoucích osob (dále jen „*ENO*“). Žalobce uvedl, že jeho žádost o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu byla poprvé zamítnuta dne 19. 4. 2013 z důvodu domnělého ohrožení zájmů ČR, rozhodnutí bylo žalovanou zrušeno, pak byla žádost zamítnuta dne 25. 7. 2014 na základě utajované informace, toto rozhodnutí bylo žalovanou potvrzeno a následně zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 1. 11. 2016, čj. 57 A 133/2015-90, pak byla opět žádost žalobce zamítnuta rozhodnutím ze dne 9. 6. 2017, rozhodnutí bylo žalovanou zrušeno dne 15. 10. 2018, když následně prvoinstanční orgán vydal posuzované rozhodnutí ze dne 13. 2. 2019 odůvodněné zařazením žalobce do ENO v období od 28. 11. 2018 do 28. 11. 2019.
3. Žalobce uvedl, že byť správní orgány nejsou oprávněny hodnotit zařazení cizince do ENO, musí zkoumat přiměřenost rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce namítl, že navrhl k důkazu svůj výslech za účelem prokázání a ověření údajů v žádosti, avšak správní orgány ho nevyslechly. Žalobce navrhoval svůj výslech nejen ke splnění podmínek pro prodloužení povolení, ale i skutečnosti vztahující se k jeho soukromému a rodinnému životu, tedy k posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Vzhledem k vedení řízení od roku 2012 byl výslech žalobce vhodným důkazním prostředkem. Názor, že žalobce mohl poskytnout listinné důkazy, není správný, protože ne každá skutečnost lze ověřit písemností, když výslech nejlépe odpovídá o konkrétní životní situaci. Závěr správních orgánů o přiměřenosti rozhodnutí je nesprávný, protože skutkový stav ohledně přiměřenosti nebyl řádně zjištěn – výslech žalobce nebyl proveden a správní orgán žádné skutečnosti sám nezjišťoval. Žalobce uvedl, že jeho rodinný život tolik nebude zasažen, ale jeho soukromý život ano, protože je území žije dlouhou dobu a podnikání je vázáno na jeho osobu. Správní orgány se ani nezabývaly dopadem rozhodnutí ve vztahu k rodinným příslušníkům žalobce a nezmínily jeho rodinu a důsledky zásahu do života žalobce. Žalobce žije na území od roku 2010, má zde vytvořeny silné sociální a ekonomické vazby, jelikož je jediným jednatelem své společnosti, tudíž nepostradatelným pro podnikání společnosti.
4. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že žalobní body vypořádala v napadeném rozhodnutí jako odvolací námitky.
6. Žalovaná navrhovala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

7. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích, přičemž žalobce rozvedl svou žalobní argumentaci v tom směru, že klíčovým posouzením pro rozhodnutí soudu bude to, zda byl žalobce zařazen do evidence nežádoucích osob oprávněně, tj. zda byl u žalobce dán objektivní důvod pro zařazení do evidence nežádoucích osob.

V.

Posouzení věci soudem

8. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VII.

Rozhodnutí soudu

9. Žaloba je nedůvodná.
10. Soud vyšel z následující právní úpravy: Podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nelze dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu prodloužit, pokud je cizinec evidován v evidenci nežádoucích osob, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
11. Podle § 154 zákona o pobytu cizinců se rozumí nežádoucí osobou cizinec, jemuž nelze umožnit vstup na území z důvodu, že by tento cizinec při pobytu na území mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek, ohrozit veřejné zdraví nebo ochranu práv a svobod druhých nebo obdobný zájem chráněný na základě závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy. Policie rozhodne o označení cizince za nežádoucí osobu na základě vlastních poznatků, požadavku ústředního správního úřadu České republiky, požadavku zpravodajské služby České republiky anebo závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy. Policie označí cizince za nežádoucí osobu na základě pravomocného rozhodnutí soudu o trestu vyhoštění z území, nebo pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění. Policie dále označí za nežádoucí osobu cizince, v jehož případě náklady spojené se správním vyhoštěním nese policie nebo ministerstvo (§ 123 odst. 6), náklady spojené s dobrovolným návratem nese ministerstvo a cizinec neuhradil přepravní náklady v poloviční výši (§ 123a odst. 2), nebo náklady spojené s vycestováním do zahraničí nese ministerstvo a cizinec neuhradil přepravní náklady (§ 124b). Ten, kdo žádá o zařazení cizince do evidence nežádoucích osob podle odstavce 1, musí dbát na zachování přiměřenosti mezi důvodem pro toto zařazení a důsledky tohoto zařazení. Policie je oprávněna požadovat po tom, kdo uplatňuje požadavek na označení cizince za nežádoucí osobu, prokázání přiměřenosti podle předchozí věty, pokud tato přiměřenost není prokázána v požadavku. Při prokazování přiměřenosti je třeba zejména posuzovat dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Cizinec označený za nežádoucí osobu je evidován v evidenci nežádoucích osob. Je-li důvodné nebezpečí, že cizinec označený za nežádoucí osobu může závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států, policie zařadí do informačního systému smluvních států údaje v rozsahu stanoveném přímo použitelným právním předpisem Evropských společenství; to neplatí v případě občana Evropské unie nebo občana smluvního státu. Policie cizinci jeho zařazení do evidence nežádoucích osob nesděluje.
12. Podle §174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
13. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobci byl na území ČR povolen dlouhodobý pobytu za

účelem podnikání-účast v právnické osobě s platností od 16. 2. 2011 do 16. 2. 2013. Dne 21. 11. 2012 podal žalobce řízení žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem. Žalobce je evidován v ENO od 28. 11. 2018 do 28. 11. 2019. Ze sdělení Ředitelství služeb cizinecké policie vyplynulo, že důvodem zařazení žalobce do této evidence na základě požadavku Národní centrály proti organizovanému zločinu (dále jen „NCOZ“) bylo důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při pobytu na zdejším území a v ostatních zemích EU závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států a dalších zájmů na základě závazku vyplývajícího z mezinárodních smluv, které upravují potírání aktivit organizovaného zločinu. Žalobce navrhl k důkazu svůj výslech za účelem zjištění skutečného stavu věci a možnosti posoudit důvody zařazení a posouzení přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Prvostupňový orgán navržený výslech žalobce neprovedl a přistoupil k zamítnutí žádosti žalobce. Odvolací orgán odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

14. Žalobce v žalobě s upřesněním provedeným při jednání soudu namítal, že jeho zařazení do ENO je nedůvodné, podezřelé a že žalobce nemá žádné indicie ohledně jeho jednání zakládajícím zařazení do evidence. Tato žalobní námitka je nedůvodná, protože důvody zařazení cizince do ENO nejsou správními orgány rozhodujícími o pobytovém oprávnění cizince přezkoumávány a správní orgány jsou evidencí ENO vázány (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. května 2014, č. j. 2 Azs 6/2014 - 29, nebo ze dne 30. května 2019, č. j. 7 Azs 478/2018 - 25, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. září 2018, č. j. 5 A 44/2017- 32, nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. srpna 2018, č. j. 29 A 153/2016-37, nebo rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. ledna 2014, č. j. 15 A 27/2012-54). Proto byla žádost žalobce správně zamítnuta z důvodu jeho vedení v ENO, aniž by byla zkoumána důvodnost zápisu. Námitky žalobce týkající se podezřelého, resp. nedůvodného, charakteru jeho zařazení do evidence a jeho nevědomosti o důvodu takového postupu jsou proto pro přezkum zákonnosti napadeného rozhodnutí irelevantní.
15. Stěžejní námitkou žalobce bylo, že se správní orgán řádně nevypořádal s přiměřeností dopadů svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce zejména napadal, že nebyl ohledně skutečností rozhodných pro přiměřenost zjištěn skutkový stav, když správní orgány neprovedly v řízení vedeném od roku 2012 jeho výslech, ač ho žalobce navrhl ke skutečnostem týkajícím se jeho soukromého a rodinného života, a správní orgány z vlastní iniciativy žádné šetření poměrů žalobce neprovedly. Výslech žalobce nemohly nahradit listinné důkazy, neboť ne všechny skutečnosti lze prokázat listinami. Žalobce uvedl, že jeho rodinný život tolik nebude zasažen, ale jeho soukromý život ano, protože je území žije dlouhou dobu a podnikání je vázáno na jeho osobu (žalobce žije na území od roku 2010, má zde vytvořeny silné sociální a ekonomické vazby, jelikož je jediným jednatelem své společnosti, tudíž nepostradatelným pro podnikání společnosti). Správní orgány se ani nezabývaly dopadem rozhodnutí ve vztahu k rodinným příslušníkům žalobce a nezmínily jeho rodinu a důsledky zásahu do života žalobce.
16. Ani tato námitka nebyla důvodná.
17. Prvoinstanční orgán se přiměřeností zabýval na str. 3 až 5 svého rozhodnutí a uvedl, že výzvou ze dne 2. 1. 2019 informoval žalobce, že ve vztahu k přiměřenosti rozhodnutí bude správní orgán vycházet z obsahu spisu s tím, že změnily-li se tyto skutečnosti, vyzval správní orgán žalobce, aby nové skutečnosti sdělil, aniž se tak ze strany žalobce stalo. Prvoinstanční orgán vyšel s odkazem na § 154 odst. 5 zákona o pobytu cizinců z toho, že ten, kdo žádá o zařazení cizince do evidence nežádoucích osob, musí dbát na zachování přiměřenosti mezi důvodem pro toto zařazení a důsledky tohoto zařazení ve vztahu k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Podle § 9 odst. 1

písm. f) zákona o pobytu cizinců je zařazení do ENO důvodem pro odeprání vstupu cizince na území. Vzhledem k tomu má zařazení do ENO, kde již byla přiměřenost hodnocena, závažnější důsledky (zákaz vstupu na území) než odeprání pobytového oprávnění nezakazující vstup na území. Prvoinstanční orgán uvedl, že vzhledem k věku žalobce (... let), délce jeho předchozího pobytu v domovské zemi (... let) jeho pobytu na území (od roku 2010 osm let) nebyly přetřhány vazby žalobce k zemi původu, kde žijí všichni jeho rodinní příslušníci. Rodinný život tak žalobce může realizovat ve vlasti. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že vlast i jiné státy (SRN) navštěvuje. Při pobytových kontrolách v roce 2017 žalobce nebyl zastižen. Produktivní věk ani zdravotní stav žalobce opuštění území nebrání. Prvoinstanční orgán poměřil veřejný zájem na tom, aby cizinec zařazený do ENO nepobýval na území, s individuálním zájmem žalobce na osobním podnikání na území. Žalobce může ostatně pokračovat v podnikání na území tak, že bude svou firmu řídit z vlasti nebo jejím vedením pověří třetí osobu. Žalobce v řízení netvrdil, ani neprokázal, skutečnou aktivní činnost své firmy, když ze sbírky listin obchodního rejstříku nelze soustavnost podnikání ověřit. Výsledek žalobce nebyl nezbytný, protože žalobci byl dán výzvou prostor k prokázání nových skutečností, aniž se tak stalo.

18. Žalovaná v napadeném rozhodnutí (str. 5 až 7) tyto závěry aprobovala a doplnila, že rozhodnutí není nepřiměřené, protože žalobce na území nemá rodinu a své vazby k domovskému státu, přestože na území je od roku 2010, neztratil, protože se tam zdržuje jeho rodina. Žalovaná odkázala na to, že nelze po správním orgánu požadovat, aby z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit pro nepřiměřenost rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců, když správní orgán má vycházet z údajů obsažených ve spisu a sdělených cizincem. Žalobce přes výzvu správního orgánu žádné údaje nesdělil a pouze navrhl svůj výsledek, který byl vzhledem k dostatečně zjištěnému skutkovému stavu nadbytečný. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že vycházela z principu, že opatření státu nesmějí svými negativními důsledky přesahovat pozitiva, která představuje veřejný zájem na těchto opatřeních. Žalovaná dospěla k závěru, že v daném případě převažuje veřejný zájem na zachování veřejné bezpečnosti a předcházení zločinnosti.
19. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. dubna 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 - 34, vyplývá, že „(...) *správní orgán při zjišťování podstatných skutečností zpravidla může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí účastník, resp. nemůže dál, než kam jej účastník pustí. To však neplatí v případě, jestliže jsou relevantní skutečnosti správnímu orgánu v době rozhodování známy nebo v průběhu správního řízení vyšly najevo (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, Sb. NSS č. 2412/2011)*“ (...) *Při posuzování přiměřenosti zásahu do práv cizince musí správní orgán vážít kritéria, která vypočítává ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak nemusí v rozhodnutí všechna zde uvedená kritéria vyjmenovat a předjímat u nich případný dopad na rozhodnutí. Postačí výslovně zohlednit důvody, které jsou v daném případě specifické a nikoliv ty, které žádným způsobem nevyplývají z průběhu řízení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34).*“
20. Pokud jde o míru vypořádání se s dopady rozhodnutí do sféry žaloby, v rozsudku ze dne 28. listopadu 2018, č. j. 1 Azs 259/2018 - 31, Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud cizinec pouze tvrdí existenci rodinného příslušníka na území ČR, aniž jakkoli individualizuje svůj vztah k němu, může se správní orgán s tímto tvrzením cizince vypořádat s mírou odpovídající kvalitě a konkrétnosti takové námítky cizince.
21. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. března 2019, č. j. 7 Azs 554/2018 - 33, platí, že „(...) *důkazní břemeno v řízení vedeném na základě žádosti leží primárně na žadateli, nikoliv na správním orgánu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009 - 60, ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017 - 36, ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016 - 192, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 6 As 7/2015 - 26, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015*

- 38, či ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Ažs 234/2017 - 28). Např. v posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „břemeno tvrzení a důkazní o vylíčení otázek soukromého života tíží stěžovatele. Pokud ten o své situaci více neuvedl, nelze žalovanému klást k tíži, že hodnotil přiměřenost správního vyhoštění pouze v intencích toho, co mu o stěžovateli bylo známo ze správního řízení.“ (...) Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovateli i v tom, že nebylo nutné vyhovět návrhu žalobce na provedení jeho výslechu. Správní orgány nejsou povinny vyhovět jakémukoliv návrhu účastníka řízení. Nejvyšší správní soud se této problematice mnohokrát věnoval a např. v rozsudku ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 - 48, konstatoval, že „není na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícímu orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.“ (viz dále rozsudek ze dne 9. 7. 2015, č. j. 1 As 128/2015 - 48, či ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 As 254/2015 - 27). V posuzovaném případě správní orgán zdůvodnil, z jakého důvodu nepovažuje za nutné žalobce vyslechnout. Zdůvodnil to tím, že skutkový stav byl v daném řízení dostatečně zjištěn a vyslechnutí žalobce by bylo nadbytečné. S ohledem na obsah spisu a povahu daného řízení (viz výše) se s ním zdejší soud ztotožnil, a nepřisvědčil tedy krajskému soudu, že bylo nutné žalobce vyslechnout. To platí tím spíše, jestliže žalobce v průběhu správního řízení ani v průběhu řízení před krajským soudem neoznačil žádné skutečnosti ze svého soukromého a rodinného života, tj. konkrétní blízké vztahy či vazby na ČR, k jejichž narušení mělo nevydáním zaměstnanecké karty dojít, a jejichž obsah by zamýšlel při navrhovaném výslechu konkretizovat. Žalobci přitom nic nebránilo, aby v rámci správního řízení konkretizoval své vazby k České republice. Takto však nepostupoval.“

22. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. března 2019, č. j. 1 Ažs 367/2018 - 36, vyplývá, že „Řádné a dostatečné zjištění skutkového stavu předpokládá správní řád v § 3 a § 50 odst. 3, z nichž vyplývá, že řízení, ve kterém má být z moci úřední uložena povinnost, je ovládáno zásadou vyšetřovací. Správní řád zdůrazňuje též zásadu objektivního a nestranného přístupu, podle které je správní orgán povinen zjišťovat veškeré rozhodné okolnosti ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Je to tedy správní orgán, který nese v tomto typu řízení odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně také odpovědnost za nesplnění této povinnosti (viz rozsudek ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 - 69). Nelze ovšem pominout, že obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu jejich tvrzení (§ 50 odst. 2 a § 52 v návaznosti na § 3 správního řádu). Přestože bylo správní řízení o zrušení platnosti povolení k pobytu dle § 87l zákona o pobytu cizinců zahájeno z moci úřední, nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, tedy rovněž nepřiměřenost tvrzeného zásahu do jejího soukromého a rodinného života, pokud sama žalobkyně takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na samotné žalobkyni, aby přesvědčivým způsobem tvrdila, resp. nabídla důkazy o tom, že v jejím případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí (obdobně viz rozsudek ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 - 60). V této souvislosti soud odkazuje také na rozsudek ze dne 29. 4. 2009, č. j. 5 As 101/2008 - 63, v němž uvedl: „Nezbytným předpokladem pro to, aby správní orgán aplikaci ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vážil, je však skutečnost, že existenci rodiny bude sám vyhošťovaný cizinec tvrdit, neboť účelem předmětného ustanovení je právě ochrana jeho práva na rodinný či soukromý život. Pokud se jedná o cizince plnoletého, způsobilého k právním úkonům, jak je tomu i v posuzovaném případě, je pouze na něm, aby se ochrany práva na rodinný život domáhal.“ Ačkoliv se v této věci jednalo o přezkum rozhodnutí o správním vyhoštění, lze uvedené závěry ohledně břemene tvrzení cizince přiměřeně aplikovat také na nyní projednávanou věc. Z obsahu správního spisu přitom vyplývá, že žalobkyni bylo umožněno, aby uplatnila svá tvrzení a důkazní návrhy ve vztahu ke skutečnostem, které by mohly prokázat, že rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k pobytu představuje nepřiměřený zásah do jejího

soukromého a rodinného života. Žalobkyně byla v oznámení správního orgánu I. stupně o zabájení správního řízení zejména poučena o možnosti uplatňovat svoje práva a oprávněné zájmy, navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí atd. Soud poučení, které se žalobkyni v oznámení o zabájení řízení dostalo, považuje za dostačující pro možnost plně uplatňovat její práva ve správním řízení (obdobně např. rozsudek ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Ažs 262/2015 – 35). Skutečnost, že je toto poučení formulováno obecně (není zde konkrétně uvedeno, ke kterým otázkám se má účastník řízení možnost vyjádřit), není na překážku tomu, aby žalobkyně mohla v řízení uplatnit svá konkrétní tvrzení. Správní orgán na počátku řízení nemohl předpokládat, ke kterým skutečnostem bude žalobkyně muset (resp. chtít) doplňovat svá tvrzení, a to tím spíše za situace, kdy ke sporné rodinné a soukromé situaci již sbromáždil dostatečné množství relevantních podkladů. Žalobkyně byla také dvakrát v průběhu prvostupňového řízení poučena o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (které nevyužila). Za situace, kdy správní orgány z jim dostupných podkladů bezpečně zjišťují osobní a rodinnou situaci žalobkyně a žalobkyně ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic nenamítala, nebylo povinností správních orgánů vyzývat žalobkyni k dalšímu, konkrétnějšímu sdělení stran těchto skutečností. Správní orgány nespochybňovaly tvrzení žalobkyně týkající se jejího rodinného života, která uvedla v odvolání (neměly pochybnost o jejich pravdivosti). Správním orgánům nelze ani vytýkat, že neprovedly důkaz účastnickým výsledkem žalobkyně. V řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu zákon správnímu orgánu provést obligatorně výsledek účastníka řízení neukládá. Jak soud již dříve konstatoval (srov. např. rozsudek ze dne 14. 8. 2018, č. j. 4 Ažs 153/2018 – 57), v tomto typu řízení bývá zpravidla dostatečné písemné sdělení relevantních okolností vztahujících se k rodinnému a soukromému životu cizince (a to tím spíše, pokud je již v řízení před správními orgány zastoupen advokátem). Účastnický výsledek bude nutno zpravidla provést k návrhu účastníka a pokud to současně bude nutné za účelem odstranění rozporů ve skutkových zjištěních. Žádná z těchto situací však v nynějším řízení nenastala – žalobkyně svůj výsledek nenavrhla a o zjištěných skutkových okolnostech nepanoval spor.“

23. Soud předesílá, že správní orgány obou stupňů byly povinny zvážit dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a tuto povinnost splnily. Správní orgány obou stupňů se namítaným dopadem rozhodnutí zabývaly ve svých rozhodnutích rozsáhle a dostatečně. Soud především vychází z faktů uvedených ve správních rozhodnutích, jež správní orgán I. stupně k této otázce nashromáždil v průběhu správního řízení, z nichž vyplynulo (a žalobce to ani nespornuje), že žalobce podniká na území od roku 2010 a že všichni členové jeho rodiny žijí v domovském státě žalobce. Žalobce v řízení přes výzvu správních orgánů netvrdil existenci rodinných vazeb na území. Jelikož žalobce svůj rodinný život na území rozvíjí v zemi původu a nikoliv výhradně na území ČR, nelze přijmout závěr, že by napadené rozhodnutí do rodinného života žalobce (i jeho členů rodiny) zasahovalo, natož nepřiměřeně. Pokud žalobce namítá, že v napadeném rozhodnutí není jediná zmínka o jeho rodině a důsledkům zásahu do jeho života, pomíjí obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ostatně žalobce ani v žalobě netvrdí, že by k nějakému zásahu do jeho rodinného života napadaným rozhodnutím mohlo dojít. Z tohoto důvodu nemůže obstát žalobní námitka žalobce, že se správní orgány nezabývaly dopadem rozhodnutí ve vztahu k rodinným příslušníkům žalobce. Napadal-li žalobce to, že se správní orgány měly zabývat dopadem rozhodnutí na rodinné příslušníky žalobce, pak se žalobce mylí, protože v řízení nebylo zjištěno (a žalobce to ani netvrdil), že by na území ČR žili nějakí příbuzní žalobce. Jinými slovy, napadené rozhodnutí nemůže být nezákonné z důvodu pominutí vazeb žalobce k rodinným příslušníkům, netvrdil-li žalobce žádné takové vazby v průběhu celého správního řízení.
24. Pokud jde o soukromé vazby žalobce na území, pak tento v řízení tvrdil, že zde podniká jako jediný jednatel své společnosti. Takové vazby mohou být samozřejmě napadeným rozhodnutím zasaženy, nicméně soud se ztotožňuje s výše popsáním přesvědčivým a logickým odůvodněním napadeného rozhodnutí a prvoinstančního rozhodnutí, že tyto zájmy a vazby žalobce nejsou s to převážit veřejný zájem ochrany veřejného pořádku a bezpečnosti vzhledem k tomu, že žalobce je nežádoucí osobou zapsanou v ENO. Z odůvodnění

napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány vážily na jedné straně veřejný zájem a na druhé straně individuální zájmy žalobce, s tím, že veřejný zájem převážil s tím, že řádně odůvodněná úvaha žalované nevykazuje žádné znaky nepřezkoumatelnosti, resp. nezákonnosti. Správní úvaha o přiměřenosti rozhodnutí nepřekročila stanovené meze správního uvážení ani ho nezneužila.

25. Pokud jde o to, že správní orgány nevyslechly žalobce přes jeho návrh, ani v tom nepochybily. Správní orgány totiž vyšly při hodnocení přiměřenosti v souladu s výše citovanou judikaturou z obsahu spisu a údajů sdělených žalobcem. Žalobce byl vyzván, aby všechny pro něj svědčící údaje správním orgánům sdělil. V situaci, kdy správní orgány za podklad posouzení přiměřenosti vzaly údaje sdělené žalobcem (jejich rozsah sám žalobce určil), nebylo důvodu provádět výslech žalobce. Závěr správních orgánů o nadbytečnosti výslechu žalobce považuje soud za správný. Žalobci nic nebránilo, aby v rámci správního řízení všechny své vazby na území uvedl, a pokud tak nepostupoval, nelze seznat nic nezákonného na tom, že ho správní orgány nevyslechly a samy žádné šetření neprováděly. Pokud žalobce uvedl, že jeho výslech nemohl být nahrazen listinnými důkazy, nijak nekonkretizoval, jakou skutečnost svědčící jeho zájmům na území chtěl při svém výslechu uvádět, kterou nebylo možno prokázat listinami. Soud vychází z toho, že žalobce mohl správním orgánům své vazby na území bránící přiměřenosti rozhodnutí sdělit a podle nich mohlo být uváženo, jak a které z nich je nutno prokazovat. Nic z toho však žalobce neučinil, žádné aktuální vazby na území správním orgánům přes jejich výzvu nesdělil, ani neuvedl, co brání jejich prokázání listinami. Soud uzavírá, že v posuzovaném případě nebylo s ohledem na obsah spisového materiálu nezbytné provést výslech žalobce, aby byl dostatečně zjištěn skutkový stav za účelem posouzení přiměřenosti rozhodnutí.
26. Pokud žalobce namítal, že nepřiměřenost zásahu do jeho soukromého života je dána délkou pobytu na území a vázaností podnikání na jeho osobu, jde o skutečnosti, které správní orgány uvážily, poměřily a s veřejným zájmem na druhé straně a dospěly k závěru, který soud aprobuje, že tyto vazby nepřiměřenost nepředstavují.
27. Soud dodává, že žalobce napadá nezjištěný skutkový stav v důsledku absence svého výslechu, když ani v žalobě neoznačil žádné skutečnosti, které by ve správním řízení hodlal při svém výslechu vypovědět a které by správní orgány neuvážily při posouzení přiměřenosti.
28. Soud se tedy ztotožňuje se závěry žalované v tom, že při zohlednění všech výše uvedených okolností nelze mít za to, že by napadené rozhodnutí mělo nepřiměřený dopad do žalobcova soukromého a rodinného života. Soud v postupu správních orgánů neshledal žádné pochybení, a proto považuje i tuto žalobcovy námitky za nedůvodné.
29. Pokud žalobce dále odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33 a ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31, pak závěry v nich obsažené nejsou v rozporu s odůvodněním napadeného rozhodnutí.
30. Ve vztahu k rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2017, čj. 57 A 6/2016-81, na nějž odkázal žalobce, poukazuje soud na to, že je na místě spíše vycházet z pozdějších rozhodnutí kasačního soudu (viz shora citované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. března 2019, č. j. 7 Azs 441/2018 - 35, ze dne 14. března 2019, č. j. 7 Azs 554/2018 - 34).
31. Pokud žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, závěr žalobce, že správní orgán se musí explicitně věnovat každému faktoru přiměřenosti, je výslovně vyloučen ve výše citovaném novějším rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. dubna 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 - 35).
32. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

33. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Jelikož se žalovaná práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdala, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 14. ledna 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu